

[Vagn Bro.]

Fald er overbevist om, vi bliver nødsaget til at have en Tidsbegrænsning af, ellers vil man fortsætte i en Tid, hvor man dog ikke kan blive ved at opretholde det urimeligt høje Prisniveau. Vi vil komme i den Situation, at Havne, der af Ministeriet faar Tilladelse til urimelig megen Udbygning, i Fremtiden kan holde alle de andre tilbage fra en Nedsættelse.

Jeg er rede til at fortsætte en Forhandling om dette Punkt under Sagens videre Gang her i Rigsdagen. Indtil vi nu har hørt den højtærede Minister for offentlige Arbejder, har vi jo ikke haft nogen egentlig Imødegaelse af vort Ændringsforslag, og jeg maa sige, at indtil vi kan komme til et andet Resultat, maa jeg finde, at det Ændringsforslag, der er stillet, er paa sin Plads. Jeg understreger som det afgørende Synspunkt for os, at bliver man ved med ud i Fremtiden at have det saaledes, at visse Havne i Ly af for store Udgifter skal kunne holde Taksterne oppe for andre, er det et Forhold, som denne Rigsdag bliver nødsaget til at tage Stilling til.

Vi taler saa meget om, at disse og hine maa gaa i Spidsen for at bringe en naturlig Prisnedgang til Stede. Naar vi her har et isoleret Forhold, hvor man kan sige, der er intet i Vejen for, at en generel Nedbringelse kan finde Sted — og jeg gør opmærksom paa, at det er den højtærede Minister, der alene har Skønnet om, hvorvidt en Nedsættelse er forenelig med forsvarlig Ækonomi —, kan vi ikke lade et saadant Ændringsforslag falde.

Maa jeg saa gøre en Bemærkning til den højtærede Indenrigsminister og til det ærede Medlem Hr. Knud Hansen, der var inde paa Spørgsmaalet om Indlemmelsen. Den højtærede Indenrigsminister siger, at dette Spørgsmaal ikke hører hjemme i denne Lov, men jeg kan ikke rigtig forstaa, hvorledes man formelt kan sige dette. Loven omhandler Distrikter, Loven omhandler Spørgsmaalet om Adskillelsen i Købstæder, og da vi fra vor Side mener, at her er et Punkt, som trænger til Ændring, er det dog rimeligt at stille Forslag til Ændring her. Hvis vi havde ønsket at ændre i Indlemmelsesloven i det hele taget, saa havde vi — og det havde der hverken lovteknisk eller juridisk været noget i Vejen for — sagt: Vi ændrer eller stiller Forslag til selve Indlemmelsesloven vedrørende alle Distrikter, alle Indlemmelser; vi har imidlertid holdt os til det isolerede Omraade, her er Tale om, men jeg

er selvfølgelig enig med Ministeren i, at hvis dette nye Direktiv bliver givet, maa det betyde en Ændring i hele Spørgsmaalet overfor Indlemmelser, for det er klart, at hvis vi vedtager et snævrere for Distrikter, der tidligere har været knyttet sammen med Købstaden, vil det ogsaa faa Betydning paa det andet Punkt. Der har jeg imidlertid — og som den højtærede Minister ved, er jeg ikke helt ubekendt med et praktisk Tilfælde af en større Indlemmelse, en Indlemmelse, der berørte den By, som bl. a. repræsenteredes af det ærede Medlem Hr. Knud Hansen — aldeles ikke den Anskuelse, at der er almindelig Tilfredshed. Jeg gik med i dette Arbejde, og jeg fandt selv — saa meget maa jeg have Lov til at sige —, at vi opnaaede et agtværdigt og tilfredsstillende Resultat, men jeg følte meget ofte, at det i Virkeligheden var ejendommeligt, at her sidder der en Kommission og trækker Tov om ca. 5000 Borgeres vitale Interesser, og saa er der i sidste Instans en Mand her i Landet, som har den afgørende Indflydelse. I Virkeligheden er det en Form for Køb og Salg af Mennesker og deres Interesser; jeg erkender, at Arbejdet blev udmærket udført, det var en fortræffelig Embedsmand fra Indenrigsministeriet, der ledede det, han gjorde det aldeles udmærket, jeg anerkender ogsaa, at Resultatet var godt, og jeg anbefalede det, men alligevel maa jeg spørge, om det virkelig er en Fremgangsmaade, vi bør anvende i Spørgsmaal, hvor det drejer sig om saa mange Menneskers Interesser. Jeg lægger ikke Skjul paa, at jeg synes, det vilde være rimeligt, om Spørgsmaal af saa stor Betydning, af langt større Betydning end mange Lovforslag, blev forelagt for Rigsdagen.

Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt nævnte et Tilfælde, hvor jeg ikke vil bestride, at den højtærede Minister ikke ifølge Loven havde Bemyndigelse, men hvor jeg rigtignok finder, at den Ordning, der blev truffet, var af den Beskaffenhed, at det havde været rimeligst og afgjort rigtigt, om man var blevet ved den trufne Afgørelse.

Naar den højtærede Minister med Hensyn til Ændringen vedrørende § 11 om de smaa Grupper ikke kan forstaa, at vi kan gaa med hertil, er der dertil at sige, at denne Paragraf ikke sikrer, at et Mindretal med sit Ansvar bliver repræsenteret i alle Udvalg. Naar vi derfor i Dag siger, at almindelig Forhandling maa være afgørende, opnaar vi ogsaa teoretisk set at komme paa samme Linie som den højtærede Minister. Kunde man opnaa, at ethvert ansvarligt Mindretal